UAB 499 (1)
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

ca de vitamines o bé d'un complexe molt més greu que el d'Edip o cap d'altre perquè és altament destructor. A aquest complexe se l'ha denominat de Segismond, al·ludint a la anormalitat mental del principal protagonista de "La Vida es Sueño" que es va criar orfe de mare aillat d'homes i dones. El dia que el seu pare permet que entri en contacte amb la gent es porta com una fera.

Els éssers que pateixen en major o menor grau d'aquest complexe, son egocèntrics, inaptes per a obrir-se a la cordialitat tan en la vida del treball com en la de la família. Son desarrelats socials predisposats a la falsia i al crim. Han perdut les potencials aptituds hereditàries d'estimar com cal. Tampoc saben estimar-se a si mateixos i no en tenen cap culpa perquè ningú no els ha ensenyat mai què és l'amor.

En canvi els homes y les dones que han crescut amb el doble privilegi d'una bona herència i d'una llar veritable (no dic una llar modèlica) estan en les millors condicions per a madurar harmònicament i per tant per a estimar tant el company de l'altre sexe com els fills, els pares, els germans, el treball i la vida en general. Poden comprendre els interessos dels altres, el sentit pregon de la paraula democràcia, i asumir responsabilitats.

Crec que aquestes consideracions ja suggereixen, per sí soles, les perspectives que el coneixement psicològic i sociològic obre al millorament humà. Es confirma la vella dita que no hi ha veritable progrés sens progrés en amor.

Ara més que mai els pobles necessiten ésser governats per personalitats equilibrades que sapiguen conciliar l'amor a la pàtria amb l'amor fratern entre els pobles, els interessos individuals amb els de la societat, puix que avui posar o no posar en pràctica la justicia social i la justicia internacional és ja una qüestió de vida o mort.

Pensant ara en Catalunya en la salvació dels valors més preuats de la nostra terra, en la necessitat de conservar-los i d'enriquir tota la vida catalana, les qüestions de justícia social ens apareixen en primer terme. Catalunya constituiex una personalitat ben perfilada, però com a tal es nodreix, no sols del terreny estricte on té les seves rels, sinó també de l'aire que el volta i dels corrents ideològics de l'Europa on ha nascut. I a no oblidar que Europa està en ple món, en el planeta Terra en el qual, a hores d'ara, la interdependència de totes les comunitats humanes es una realitat incontrovertible.

En efecte, els pobles com els individus no poden assolir maduresa en la soletat, llur salut física i espiritual es solidaria. Ni l'aillament ni la competència artera son fórmules aptes per a l'era atòmica. La comunicació y el respecte mutu entre els homes y entre els pobles, la col·laboració, el treball responsable, són els conductes que, vulgues no vulgues, s'imposen al segle XX. La salvació d'oprimits i d'opressors s'ha de cercar en noves actituds mentals, més generoses, més intel·ligents que fins ara.

Catalunya tindrà la sort d'Europa com tot Ibèria. Parlant clar, volem dir que no hem de perdre la fe amb la unió amb els qui pateixen com nosaltres dintre o fora de casa, l'oprobi i la injustícia. Tenim de lluitar ara i després perquè els de dintre no puguin trair els grans ideals amb pretextos mercantilistes. Ja no podem enganyar-nos, de la mateixa manera que hi ha dues Franses, dues Anglaterres, dues Itàlies, hi ha també dues Catalunyes... i també dues Espanyes. L'enemic i l'amic són a l'ensems dintre i fóra de nosaltres per això cal creure el nostre poeta quan diu:

Vigila esperit, vigila,
No perdis mai el teu nord

TENNESSE WILLIAMS, MOTIU D'ESCANDOL PER ALS CATALANS

En el nostre número d'abril parlàvem dels qui, masoquistes de mena, paguen i aplaudeixen els qui ens insulten. Ens referíem al novellista francès Giono, el qual, després de blasmar Mistral, amb la protesta dels provençals que no reneguen llur pàtria, va aludir, posteriorment, a Barcelona, en termes que no gosem reproduir per no ofendre els nostre lectors. I també a Tennesse Williams, que ens acusa de caníbals. Una publicació italiana, Epoca, informa els seus lectors sobre unes ofenses contra els veïns de Begur, la noble vila de la Costa Brava, en aquests termes:

"A Itàlia, el film Tot d'una l'estiu passat ha estat prohibit només als menors de setze anys. Però sembra que a Espanya la censura el prohibirà per a tothom. I no pas a causa de les escenes "audaces" en les quals Liz Taylor surt del mar amb un vestit blanc, sinó per les furigundes protestes dels dos mil habitants de Begur, un poble pintoresc de Catalunya on la pellícula ha estat rodada per Mankiewicz. La bona gent de Begur no ha vist encara, és clar, aquesta pellícula, però ha sabut pels diaris que la cinto presenta llur vila com si fos poblada de mendicants, de caníbals i d'homosexuals. Això ha provocat una indignació collectiva, més aguda encara, si tenim present l'innat orgull dels catalans."

"És ben cert que a Begur no hi ni pobdes, ni desocupats ni, menys, pederastes. En aquest poble tothom és honest, lleial als principis i orgullós del seu esperit obert i liberal. Els estrangers hi són ben acollits i festejats. Ja en aquest ambient Mankiewicz i el seu escamot es van fer antipàtics tantost com van començar a rodar el film, puix que es van valer de la guàrdia civil per a empaitar els vitatans del carrer i fer-se'n amos. A la vegada no van dubtar a ofendre'ls amb escenes que només podien haver estat concebudes per un ximple com Tennesse Williams, autor de l'argument. Una d'aquestes escenes mostrava la Taylor arribant a Begur amb el seu diguemne promés, en taxi. Un cop baixat del coixe, el "promès" havia d'alliberar-se dels petits accatoni tirant-los un grapat de sous. L'alcalde, davant això, va anar a protestar-ne a Mankiewicz; però aquest el va tranquillitzar i li va assegurar que el film figurava ambientat a l'índia i que el rodaven a Begur per raons econòmiques. L'alcalde va haver de callar, per bé que la justificació l'avia deixat escèptic, i Mankiewicz va continuar rodant l'escena on els accatoni de Begun intenten de "devorar (com diu el guió) el promès de la Liz Taylor."

"Els cineastes americans havien obtingut de Madrid el permís per a desembarassar els carrers del poble, però no van tenir compte de fer-ho talment que llurs exigències no fossin desavinents als veïns. Es va escaure que diverses persones no van poder entrar a casa ni sortir-ne durant hores i hores. Un dia, una dona va perdre la paciència, i volia passar; però un guàdia la va aturar i li va dir en to sever que l'Elisabet Taylor havia d'entrar en escena precisament en aquell indret. Però la dona va replicar: "Digueu a la tal Taylor que jo, la Maria, haig de fer el dinar." Al restaurant local, on els actors menjaven, la mestressa, Carme Frigola, havia preparat personalment els plats per a la bella Liz. Quen la pintança va ésser servida, la diva la va refusar com si fos infecta. La Carme, indignada, va dir: "Però, qui es pensa que és, aquesta Taylor? Per què gasta tants de fums? Té els ulls eixerits, però el cos, poc que val res. Cada estiu arriben aquí un pom de noies molt més ben plantades que no pas ella". Aviat les cames de la Liz van passar a ésser l'argument predilecte de les dones de Begun, i això perquè la diva acostumava de tapar-se cada cop que passava pels carrers del poble. "Pobieta", deien els passants; "mai no podrá amagar al seu home aquestes dues canyiules de cames que té."

"Els habitants de Begur se sentien tots plegats ofesos per l'aire de menyspreu i per les coses inversemblants que els americans anaven fent. A la plaça del poble, aquests havien installat una cuina mòbil per als actors, i quan l'alcalde va explicar a Mankiewicz que la cuina feia nosa per a ballar-

Xavier Clavell Borrás
Advocat
Corresponsals a Catalunya i l'interior de la República

Lluís Mas Gombau
Comptador Públic Nacional
Comptabilitats — Assessoraments
Balanços

TALCAHUANO 638, 6e - A — Tel. 40 - 4517

Catalunya, 87 (març 1961), p. 3-4.

UAB 099(2)
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

PAU I TREVA

per

MARC-AURELI VILA

En tots els anys que, com tants altres patriotes, m'ha tocat viure a l'exili no crec haber escrit mai res contra cap altre català que a l'interior de la pàtria o a l'exterior d'ella, mantingui l'esperit de lluita contra la tirania i un afany de llibertat per a Catalunya. No crec tampoc haber proferit en cap discurs ni conversa, cap atac contra un conciutadà. Per tant, això em dona dret, i en faig us, per entrar a la plaça pública i demanar a tots i a cada un el sotmetre's a l'esperit de pau i treva. Que fineixin els atacs directes o indirectes contra tot català que pensa en Catalunya i treballa per ella; encara que creiem que no ho fa en la forma més indicada. Reservem-nos les nostres crítiques, el nostre desafecte personal i foragitem de nosaltres el blasme, la ironia i el sarcasme.

Massa anys d'exili pesen damunt nostre per no haver après la gran lliçó de la tolerància mútua i el respecte que tots i cada un ens devem. Els catalans de l'interior que a la fi i al cap tenen i diran l'última paraula, han de veure amb menyspreu tots aquells que des de l'exili es dediquen a la tasca poc recomanable d'atacar a altres compatriotes que es troven en la seva mateixa posició: la d'exilats i la d'antics polítics. Poc polític és qui s'entossudeix a bescantar o calumniar altres ciutadans, casi sempre ciutadans que en un lloc o altre treballen per allò que ens és sagrat a tots, en lloc d'apuntar les bateries contra l'enemic comú que nega a Catalunya els drets més mínims com a nació.

Hem de sentir-nos units i donar a l'ensems la sensació a propis i estranys de que pertanyem a un poble i que tots, sense excepció de cap mena, volem que el nostre poble tingui i pugui usar sense traves del dret d'autodeterminació. En això crec que tots hi estem d'acord. També crec que estem d'acord que no acceptem cap de les disposicions del règim actual de l'Estat Espanyol que han anul·lat, en forma gens legal per cert, les llibertats, mínimes i insuficients per a molts catalans, que la nostra terra tenia durant la vigència dins el territori català, del règim autonòmic.

Pau i treva entre tots nosaltres, pensem com pensem. Deixem que cada un dels que treballen per Catalunya ho faci sense la temença de que serà atacat per un altre català i procurem també treballar nosaltres. No vulguem tenir enemics els catalans i no desitgem que cap altre català en tingui cap. Tenim un sol front a atacar i tots sabem prou bé on es troven les files enemigues. Girar l'arma contra un compatriota és inacceptable i inconcebible. Que no surti ni una sola lletra impresa ni es digui un mot per atacar a un altre català!

Recordem, fem memòria de com a l'exili. En Francesc Macià fou maltractat per compatriotes de dins i fora del nostre país; però, el poble passà per sobre àdhuc del ridícul en que alguns volien posar-lo, i trovà en ell la figura senyera d'una etapa de la nostra història.

És molt possible que la política internacional prengui tombants imprevistos. La història ens ensenya que l'imprevist és a voltes allò més previsible. No és pas possible si certes circumstàncies tenen lloc, que els fets nous ens trovin en baralla i desunió. Davant dels fets possibles Catalunya s'ha de trovar unida.

No desitgem pas abraçades protocolàries ni arrepentiments públics. Això no escau pas massa al nostre temperament de catalans. Però, sí que ens cal fer ús d'una autodisciplina per a combatre les passions i les actituds poc amistoses. Això depèn de nosaltres mateixos.

No hem de caure en l'infantilisme de dir: ell va començar! Ací sí que s'escau bé l'expressió de Jesús: "qui estigui lliure de pecat que tiri la primera pedra".

Es possible que entre aquells que llegeixin aquestes ratlles hi hagi qui a mida que avanci en la lectura, cerqui en la seva pensa arguments per a contradir-nos. Nosaltres li suplicariem que fes per manera de trovar en sí mateix la força suficient per a vèncer aquesta tendència. No ho diem pas per por d'entrar en polèmica, sinó simplement perque considerem que dins el camp que hem presentat no hi ha, no hi pot haver polèmica.

Creiem que haviem d'escriure tot això Creim també que moltíssims catalans estarán com nosaltres convençuts que cal crear un clima de pau i treva entre nosaltres. La gent que pensa i actua dins de la pàtria n'estan més freturosos que ningú.

Una nació amb les magnifiques característiques de la nostra bé es mereix aquest sentiment d'unitat.

Siguem lleials a les nostres idees i posicions personals bo i respectant i fent respectar les dels altres compatriotes.

"Races i civilitzacions, en passar per Catalunya, han estat sempre colpides per algunes de les seves belleses, virtuts i bondats. Ningú no ha passat mai de llarg. Ningú no hi ha pogut sojornar amb pressa. Tothom hi ha romàs encuriosit: mirant i gaudint. La convivència amb els catalans ha abellit sempre els estrangers. I, com a ofrena al goig de la vivent estada, tant els qui hi resten com els qui segueixen, hi deixen amb emoció un bocí d'ànima. Amb els segles, aquets universals presents han enriquit els homes. Primer, en l'estímul; després, en la voluntat activa d'interpretar; més tard, en el tast i contrast de les temptatives pròpies, i per fi, en la definitiva i mesurada incorporació. Les versions catalanes per a assimilar i enriquir les valors dels altres són múltiples. Cada comunitat civil fa la seva versió de les formes d'ennobliment i de bonesa estrangeres que incorpora. Catalunya ha estat sempre un concurs obert de ciutats per a millorar la vida de les coses, dels homes i de l'esperit."

(Del *Cant a la Ciutat Obrera*, de Sarrà Serravinyals).

---

hi sardanes, el director de la companya va prometre dotze dòlars per "als pobres", inexistents al país, a guisa de compensació. Si això no era prou, el director havia llogat uns gitanos i altres xarnecs com a comparses, i aquesta gent es comportava tan malament, que fins i tot el comandant de la guàrdia civil es va excusar als veïns de Begur dient que els americans són enzes de naixença." Ara que ha estat descobert que el film no era "ambientat a l'Índia", la indignació dels begurencs s'ha escampat per tot Espanya. Un diari de Madrid ha escrit: "Potser sí, que el senyor Tennesse Williams és un caníbal; però, en canvi, estem segurs que nosaltres no ho som."

TOT EL QUE NECESSITA L'HOME PER A VESTIR BE
HO TROBARA A

NEW OXFORD

941 - Avda. de Mayo - 951

CAMISES
CAPELLS
CORBATES
SASTRERIA

... I A PREUS MOLT CONVENIENTS.